

POGNAŁA WOŁKI.

Mel. ludowa.

Marsz.

Po - gna - ła woł - ki na bu - ko -
Wzię - ła ze so - bą skrzy - pki je -

wi - nę, I gra - ła, śpie - wa -
dy - ne,

ła, kie - dy swo - je si - we woł - ki

pa - sa - ła pa - sa - ła.

1. Pognęła wołki na bukowinę,
Wzięła ze sobą skrzyпки jedyne,
I grała, śpiewała,
Kiedy swoje siwe wołki pasęła!
2. Pasęła i pasęła, aż pogubiła,
„Cóż ja nieszczęsna będę robięła?“
I chodzi i płacze,
„Czy ja swoje siwe wołki zobacę?”

3. Usłyszał Jasio płacz, narzekanie,
Przyjechał do niej na jej wołanie.
„Dziewczyno, cóż ci to?
Pewnie twoje siwe wołki zajęto?”

4. Żebyś ty, Jasiu, wołki odnalazł,
Dałabym ja ci jabłuszko zaraz,
Jabłuszko rumiane.
Dam ci, Jasiu, skoro wołki dostanę.

5. Poleciał Jasio na bukowinę,
Odnalazł wołki, oddał dziewczynie,
„Dziewczyno, wołki masz,
Obiecałaś dać jabłuszko, daj zaraz!”